

ŽIVOT

V OTCOVEJ LÁSKE

Robert a Vicki de Hoxar

Robert a Vicki de Hoxar

ŽIVOT V OTCOVEJ LÁSKE

Otcovo srdce
pre Slovensko

Anglický originál: LIVING IN FATHER 'S LOVE

© 2018 by Robert and Vicki de Hoxar, Otcovo srdce pre Slovensko

Slovenské vydanie:

© 2018, 2019 Otcovo srdce pre Slovensko

www.seminarotcovosrdce.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Zodpovedný a jazykový redaktor:

Eva Petrovičová

Grafické spracovanie:

Christian - Štefan Esztergályos

www.christianstudio.sk

Obálka:

Michaela Lukášová

Tlač:

Alfa print, s. r. o.

ISBN:

978-80-973214-2-0

Druhé, doplnené vydanie.

Ak nie je uvedené inak, biblické citácie sú prevzaté z:

Sväté písmo Starého a Nového zákona. Trnava: Spolok sv. Vojtecha, 2007.

ÚVODNÁ MODLITBA

Ďakujeme nášmu Otcovi za jeho lásku a za to, že sa dotýka mnohých srdc a mení tolko životov. Je skutočne úžasným Otcom. Verím, že sa s ním prostredníctvom tejto knihy stretnete.

Otec, Ježiš a Duchu Svätý

Príďte

Obráťte srdcia detí k Otcovi

Príďte

Obráťte srdcia detí k otcom

A srdcia otcov k deťom

OBSAH

Predslov	6
O knihe	7
Podakovanie	10
1 Srdce	11
2 Pravidlá vpísané v srdci	18
3 Rozum a skúsenosť	24
4 Pohoršenie odhaľuje, čo máme v srdci	29
5 Cesta z hlavy do srdca	35
6 Dve zmluvy	43
7 Biblia zjavuje Otca	49
8 Zranenie od otca	55
9 Boh je naším skutočným Otcom	66
10 Hnev je užitočný.....	73
11 Odpustenie	83
12 Materinské srdce Boha	93
13 Hľadanie útechy.....	105
14 Prenatálne obdobie	112
15 Predstavivosť	118
16 Osobná skúsenosť, reflexia a uvedomenie	122
17 Ako sa mi zatvrdilo srdce.....	129
18 Sirotský duch	134
19 Moje sirotské srdce	141

20	Siroty v Biblii	147
21	Srdce syna	156
22	Synovia a dcéry v Biblii	164
23	Kto som?	170
24	Slabosť	178
25	Byť ako dieťa	184
26	Áno a nie	190
27	Áno nie je vždy rovnaké	195
28	Vzťahy sú nebeskou menou	201
29	Premena	205
	Dodatok	208

PREDSLOV

V úvode týchto pár riadkov chcem vyjadriť veľkú radosť, že je na svete táto kniha Roberta a Vicki de Hoxar *Život v Otcovej láske*. Zúčastnil som sa na niekoľkých ich prednáškach, ktoré ma silno oslovili. Jednoduché slová hovorené s láskou na základe slov Svätého písma, premeditované a prežité, umocnené Svätým Duchom sa mocne dotýkajú zúčastnených ľudí počas ich kurzov. Preto som vyjadril túžbu, aby tieto prednášky uzreli svetlo sveta aj v tlačenej knihe, ktorá sa dostane k oveľa širšiemu počtu ľudí, než sú tí, ktorí si mohli či stále môžu ich prednášky vypočuť naživo.

Som si istý, že kniha mnohých osloví a pomôže k uzdraveniu naštrbených či zlých vzťahov. Pomôže k uzdraveniu vzťahu s Bohom Otcom, čo však predpokladá uzdravenie vzťahov s našimi najbližšími, s rodičmi, ale aj so známymi, priateľmi či spolupracovníkmi. Uzdravenie vzťahov spočíva v odpustení v srdci jeden druhému. Je to dobrý základ pre náš život, aby sme mohli svoj život začať stavať nie na piesku, ale na Ježišovi Kristovi, na jeho evanjeliu.

Všetkým čitateľom tejto knihy chcem zo srdca zaželať, aby cez ňu dosiahli uzdravenie všetkých svojich vzťahov. Aby nebeský Otec požehnal každú našu prácu, aby sme priniesli hlboké duchovné ovocie. K tomu všetkým zo srdca žehnám.

Mons. Ján Babjak SJ
prešovský arcibiskup metropolita

O KNIHE

Robert de Hoxar

„Lebo ako [človek] zmyšľa v duši, taký je.“

(Prís 23, 7)

Cesta k napísaniu tejto knihy bola dlhá. O otcovskom srdci Boha sme po prvý raz počuli na seminári Otcovo srdce, ktorý sa konal v našom hoteli. Na konci seminára sme už nechceli pracovať v hotelierstve; túžili sme prijímať viac Otcovej lásky. Začali sme teda navštevovať všetky podujatia, ktoré usporadúvala organizácia Father Heart Ministries, a neskôr sme sa stali aj súčasťou tímu. Otcova láska sa stala novou hybnou silou našich životov. Jeff Scaldwell nás pozval do Lotyšska, aby sme tam spolu s ním slúžili. Bolo to vzrušujúce dobrodružstvo, keďže dovtedy sme do cudziny cestovali iba na dovolenku. S Jeffom sme navštívili Holandsko, Fínsko, Chorvátsko, Poľsko a Spojené kráľovstvo. Spoznali sme mnoho ľudí a prišli do kontaktu s inými kultúrami. Učenie o Otcovom srdci sme tak počuli mnohokrát. Jeff, ktorý bol pre nás ako otec, nás postupne vyzýval, aby sme mu pomohli s niektorými prednáškami. Keď sa niekedy nemohol na seminári zúčastniť, viedli sme ho namiesto neho. Postupne začali prichádzať pozvánky, aby sme sami viedli tieto semináre.

Keď sme predali hotel, postavili sme malé centrum na duchovné obnovy v Bale v severnom Walese. Každoročne sme tam organizovali šesť seminárov, na ktoré prichádzali ľudia z krajín, kde sme predtým slúžili.

V tom čase sme s Vicki prechádzali ťažkým obdobím: problémy sa na nás len tak sypali. Zomrela mi matka a neskôr aj obaja Vickini rodičia. Navždy nás opustil aj môj strýko, ktorý mi bol v detstve ako otec. Manžel našej dcéry dostal rakovinu, s ktorou bojoval niekoľko rokov. Rozhodli sme sa teda odísť z Walesu a byť oporou pre rodinu. Naš sen o centre vo Walese išiel bokom. Keď našu druhú dcéru postihla séria ťažkostí v práci a manželstve, chceli sme pomôcť aj jej. Mne sa prihodila nepríjemná nehoda s bagrom, ktorá má takmer stála život, ale Otec ma zachránil. Vicki medzitým trpela veľkými bolesťami a musela podstúpiť operáciu chrb-

tice. Aby toho nebolo dosť, ukončili sme aj spoluprácu s Father Heart Ministries. Ako sa v priebehu piatich rokov mohlo toľko vecí pokaziť? Aj napriek týmto neprijemnostiam sme si stále uvedomovali, že nás podporiera a chráni Otcova láska.

Po temnej noci nám úsvit pripadal dvakrát jasnejší. Naša dcéra si na jedno leto pozvala opatrovatelku. Chcela, aby to bolo veriace dievča, a tak sa k nej dostala Katka zo Slovenska. Celá rodina sme sa vybrali na spoločnú dovolenku do Írska. Katka chodievala denne na svätú omšu, kam som ju vozieval autom. Boli sme kresťania a Otca sme poznali už dlho, ale nepatrili sme do Katolíckej cirkvi. Cestou na svätú omšu a z nej som Katke hovorieval o Božej láske a ona mi rozprávala o Božom milosrdenstve, ako bolo zjavené sestre Faustíne. Po týždni skonštatovala: „Otcova láska a Božie milosrdenstvo je v podstate to isté.“ Súhlasil som. Potom dodala: „Poviem o tom nášmu kňazovi.“ Viac sme už o tejto téme nehovorili.

Nasledujúci rok nás pozvali viesť päťdňový seminár do duchovného centra neďaleko Tvrdošína, na ktorý prišlo asi dvadsať účastníkov. Bolo to po prvý raz, čo sme s Vicki mali na starosti celý program. Zdalo sa nám, že táto úloha nás presahuje, ale Otec sa ako vždy dotkol mnohých srdc. Počas nasledujúcich desiatich rokov sa z jedného seminára stalo dvadsaťštyri a počet účastníkov narástol z dvadsiatich na tisíc ročne.

Vicki a ja sme zažili významnú zmenu. Vždy sme sa označovali za anglokatolíkov, teda za anglikánov, ktorí nemajú žiadne výhrady voči Katolíckej cirkvi. Nepovažoval som sa za protestanta, pretože som proti ničomu neprotestoval. Boh Otec mi raz vnukol myšlienku: *Ak má táto zvesť premeniť celý národ, musí prísť cez Cirkev.* Chápal som to tak, že potrebujeme požehnanie alebo aspoň povolenie biskupa. Iba tak budeme môcť v danej diecéze organizovať seminár. A tak, hoci sme neboli katolíkmí, požiadali sme o stretnutie niekoľkých biskupov. Našej prosbe láskavo vyhovelí šiesti biskupi a dvaja arcibiskupi. Zatúžil som stať sa ich synom. Spýtal som sa teda Vicki, či je pripravená stať sa katolíčkou, pretože ja som po tom v hĺbke srdca túžil. Súhlasila, a tak sme vo Veľkej Británii absolvovali prípravu na prijatie sviatosti birmovania. Vo februári 2017 sme oficiálne vstúpili do Katolíckej cirkvi a stali sa členmi Personálneho ordinariátu Našej Panej z Walsinghamu. V Katolíckej cirkvi sa cítíme ako doma a táto naša nová rodina je pre nás veľkým požehnaním.

Nič z toho by sa nebolo udialo, nebyť spomínaného ťažkého obdobia. Neboli by sme predali hotel ani centrum pre duchovné obnovy a nemohli by sme toľko cestovať. Neboli by sme odišli z organizácie Father Heart Ministries. Je možné, že by sme neboli vstúpili do Katolíckej cirkvi a neboli svedkami veľkej obnovy viery na Slovensku. Otec niekedy berie, aby nám dal niečo lepšie.

Veríme, že obnova príde prostredníctvom Cirkvi, preto sme si nezažili žiadnu organizáciu ani nedali vytlačiť vizitky. Dnes sa už môžeme spoľahnúť na vyše päťdesiatčlenný tím pomocníkov zo Slovenska a Čiech, ktorí venujú svoj čas a energiu na to, aby šírili zvesť o Otcovej láske. Istý arcibiskup nám pred niekoľkými rokmi navrhol, aby sme napísali knihu. Semináre síce môžu ročne zasiahnuť tisíc ľudí, ale kniha zanesie naše poslanstvo oveľa ďalej.

V knihe označujeme slovom „otec“ pozemského, biologického otca, kým slovo „Otec“ s veľkým začiatočným písmenom sa vzťahuje na nebeského Otca. Veríme, že Otec bude viesť naše myšlienky a pomôže nám vyjadriť to, čo chce sám povedať. Nech je pre vás táto kniha požehnaním a nech vám sprostredkuje stretnutie s Otcom. Za všetko, čo robíme, patrí sláva nášmu Otcovi:

Sláva Otcu

i Synu

i Duchu Svätému,

ako bolo na počiatku,

tak nech je i teraz i vždycky

i na veky vekov. Amen.

POĎAKOVANIE

V prvom rade ďakujeme nášmu Otcovi za jeho lásku, ktorá zasiahla naše srdcia a premenila naše životy. Stále nám prejavuje svoju lásku a neustále si nás priťahuje k sebe bližšie.

Radi by sme sa poďakovali Father Heart Ministries, Jeffovi Scaldwellovi, Katke Sikorski a otcovi Braňovi Kožuchovi. Bez nich by sme sa na túto cestu nikdy neboli vydali. Vďaka patrí aj Pavlovi Strežovi, otcovi Petrovi Jakubovi a otcovi Zdenkovi Mezovskému, ktorí nás povzbudzovali v šírení posolstva o Otcovej láske. K napísaniu tejto knihy nás podnietili arcibiskup Ján Babjak a biskup Tomáš Galis. Nič z toho by sa nebolo podarilo bez nášho slovenského tímu pod vedením Mateja Saba, Evky Petrovičovej a Janky Jašovej. Vďaka tiež patrí Ivonke Roncovej za mnohé roky podpory v službe a otcovi Martinovi Harčárovi a otcovi Tadeášovi Spišákovi za kontrolu teologickej správnosti nášho učenia. Veľké ďakujem patrí Jenny de Hoxar a Iainovi Coventrymu za jazykovú korektúru textu a ich pripomienky. Sme vďační všetkým, ktorí počas prvých desiatich rokov prišli na naše semináre: prijali sme od vás viac, než sme vám odovzdali. Zároveň ďakujeme každému, kto nám dal tú česť vstúpiť do jeho života prostredníctvom modlitby. Vďaka vám je táto kniha plná svedectiev. V záujme ochrany súkromia sú mená vo všetkých svedectvách zmenené; okrem záverečného svedectva. Radi by sme sa úprimne poďakovali aj mnohým ďalším, ktorých mená sme tu neuviedli.

„My milujeme, pretože on prvý miloval nás“ (1 Jn 4, 19).

SRDCE

Robert de Hoxar

„Veľmi stráž svoje srdce, lebo z neho [vyvierajú] zriedla života.“

(Prís 4, 23)

So svojím počítačom mám búrlivý vzťah. Keď všetko funguje, ako má, milujem ho; keď sa však niečo pokazí, nenávidím ho. Technické problémy riešim iba s ťažkosťami. Raz sa mi stalo, že počítač pracoval veľmi pomaly. Nechal som ho skontrolovať proti vírusom, ale nepomohlo to. Preveril som rýchlosť internetového pripojenia, ale ani to nezabralo. Skúsil som vyčistiť disk, ale aj to bolo zbytočné. Cítil som sa bezradný. Problém bol v tom, že bolo treba nainštalovať aktualizácie operačného systému. V počítači je softvér, ktorý nevidím a ktorému nerozumiem. Nazýva sa operačný systém. Ak sa pravidelne neaktualizuje, počítač nefunguje správne. Bolo zbytočné spúšťať rôzne programy alebo pripájať k počítaču iné zariadenia. Problém bol ukrytý pred mojím zrakom – vnútri počítača. Po nainštalovaní aktualizácií sa všetko dalo do poriadku. Keď som prišiel na to, v čom bol problém, riešenie bolo otázkou niekoľkých minút. Predchádzali mu však hodiny frustrácie, keď som hľadal na nesprávnom mieste.

Robert de Hoxar

Mnohí ľudia hľadajú pokoj, šťastie a lásku, ale zažívajú sklamanie. Myslím, že je to tým, že hľadajú na nesprávnom mieste. Roky som hľadal

spôsob, ako sa zbaviť úzkosti, ktorá ma neustále prenasledovala. Stala sa neoddeliteľnou súčasťou môjho života, takže som ju začal považovať za niečo normálne. Odkedy však úzkosť zmizla, moja predstava o normálnom živote je úplne iná. Pochopil som jednoduchý princíp, ktorý všetko zmenil. Znie: „Naše prežívanie nezávisí od okolností, ale od toho, čomu veríme v srdci.“

O tom, ako sa cítime, nerozhodujú okolnosti, ale to, čo si o nich myslíme. Rovnaké okolnosti vyvolávajú u rôznych ľudí rozdielne reakcie, pretože každý z nich verí niečomu inému. Vezmime si napríklad podobenstvo o kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Predal všetko, čo mal, aby získal perlu.¹ Nieкто si tento príbeh prečíta a povie: „Tou perlou je Ježiš. Mal by som sa vzdať všetkého, aby som ho získal. Ešte som to však neurobil.“ Ozvú sa v ňom pocity zlyhania a viny. Niekomu inému po prečítaní tohto podobenstva napadne: *Tým mužom je Boh a perlou som ja. Boh sa vzdal všetkého, aby ma získal.* Táto osoba sa bude cítiť milovaná a vzácna. Rovnaká okolnosť, rovnaký príbeh, dve rozdielne reakcie. To isté platí o všetkom, čo zažívame. Naša reakcia teda nezávisí od okolností, ale od toho, čo máme vpísané v srdci.

Mnohí ľudia hľadajú pokoj a šťastie tým, že sa pokúšajú zmeniť svoje okolnosti. Žiaľ, nedarí sa im to, pretože hľadajú na nesprávnom mieste. Tento mylný názor spôsobuje vo vzťahoch napätie. S Vicki sme manželmi už mnoho rokov a musím priznať, že väčšinu času sme medzi sebou súperili. Ja som mal svoje priority a Vicki svoje. Domnieval som sa, že ak Vicki zmením na svoj obraz, budem šťastný. Ona sa, naopak, pokúšala zmeniť mňa, aby som bol ako ona. Keď mi Vicki niečo vytkla, ihneď sa dostavili negatívne pocity, takže som sa odmietal zmeniť. Pomyslel som si: *Vicki ma nechápe a vôbec si ma neváži.* A tak sa do nášho vzťahu vkradlo napätie. To isté sa stalo aj vtedy, keď som jej niečo vytkol ja; okamžite pocítila hnev a sklamanie. Keď veríme tomu, že musíme zmeniť ostatných, aby sme boli šťastní, nikdy šťastie nedosiahneme. Nezhody vo vzťahu vznikajú práve zo snahy meniť toho druhého namiesto toho, aby sme sa pokúsili zmeniť sami seba. Dnes je naše manželstvo pokojné, aj keď máme na niektoré veci odlišný názor.

¹ Mt 13, 45 – 46.

Za všetky konfrontácie uvediem jeden príklad. Od detstva som mal v srdci vpísané pravidlo, že všade treba chodiť načas. Vždy, keď sme sa niekam chystali, s blížiacim sa časom odchodu sa vo mne hromadilo napätie. Meškanie som považoval za prejav neúcty a myslel som si, že ak prídem neskoro, budú ma kritizovať alebo ma dokonca odmietnu. Vicki však nemala toto pravidlo vpísané v srdci tak hlboko ako ja. Namiesto toho sa riadila iným heslom: „Stihni pred odchodom čo najviac vecí.“ Ak odišla z domu bez toho, žeby do bodky splnila svoj dlhokánsky zoznam povinností, začala sa stresovať. Keď som vyhlásil, že o desať minút odchádzame, chcel som tým v podstate povedať: „Ukonči to, čomu sa práve venuješ, a priprav sa na odchod.“ Ona si však pomyslela: *Mám ešte desať minút, takže stihnem ešte niečo urobiť.* Napokon sme vždy meškali. Zraňovalo ma to a v duchu som sa spytoval: *Vari jej na mne vôbec nezáleží? Vie predsa, že neznášam, keď niekam prídeme neskoro.* Ona si, naopak, hovorila: *Azda mu na mne nezáleží? Keby mi pomohol aspoň na tých desať minút, život by bol oveľa ľahší.* Ešte sme ani nestihli za sebou zatvoriť dvere, už sa medzi nami rozhostilo napätie. A tak, aby som sa chránil, zaumienil som si v hĺbke srdca: *Poviem Vicki, že máme už len desať minút, hoci v skutočnosti ešte budeme mať dvadsať.* To malo, samozrejme, za následok stratu dôvery. Vicki si do srdca vpísala: „Never mu, čo ti povie. Vždy si to prever.“ Ja som si pomyslel: *Vôbec ma nepočúva.* Ona si myslela: *On mi vôbec nepomáha.*

Roky sme sa usilovali jeden druhého zmeniť, ale nefungovalo to. Dnes poznáme sami seba lepšie a zároveň chápeme jeden druhého, takže situácia v našom manželstve sa zmenila. Vo väčšine prípadov nezáleží na tom, že z domu odídeme o pár minút neskôr, preto pomôžem Vicki niečo urobiť a v konečnom dôsledku vyrazíme o niečo skôr, ako by sme vyrazili kedysi. Ak je dôležité, aby sme niekam prišli načas alebo odišli skôr, Vicki odloží nepodstatné povinnosti na neskôr. Stres zmizol. A nebolo to tým, že by sme sa snažili toho druhého ovládať či meniť. Pokoj prišiel vtedy, keď sme zmenili pravidlá, ktoré sme mali vpísané v srdci.

Pocity sú dôsledkom toho, čo si myslíme o okolnostiach, v ktorých sme sa ocitli. A to, čo si myslíme, závisí od toho, čomu veríme v srdci. Človeku, ktorý trpí fóbiou (iracionálnym strachom) z pavúkov, nepomôže, ak mu poviete, že jeho strach je neopodstatnený alebo že vy ho necíti-

te. On to vie. Táto informácia iba zväčšuje jeho pocit zlyhania. Klamstvo, že pavúky sú nebezpečné, ktorému tento človek verí, musí nahradiť iné presvedčenie. Každý strach pramení z potreby udržať sa v bezpečí. Ak odhalíme koreň, teda prvotný zážitok, ktorý prinútil človeka, aby si túto lož zapísal do srdca, Otec môže do tejto situácie vniesť svoju lásku a spomienku uzdraviť. Môže človeku pomôcť prekonať neopodstatnený strach. A jediný, čo dokáže z ľudského srdca vyhnať strach, je dokonalá láska. To potvrdzuje aj apoštol Ján, ktorý vo svojom Prvom liste napísal: „V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach.“² Žiadny človek nám nemôže dať dokonalú lásku, a to z jednoduchého dôvodu: nikto z nás nie je dokonalý! Jediným zdrojom dokonalej lásky je Otec.

Biblia opisuje viacero príbehov, ktoré dokazujú, že naše prežívanie nezávisí od okolností. Predstavte si troch mužov na kríži. Všetci zažívajú tie isté strašné okolnosti – najhoršie, aké si dokážeme predstaviť. Ich pocity sa však zásadne rôznia. „A jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu [Ježišovi] rúhal: ‚Nie si ty Mesiáš?! Zachráň seba i nás!‘ Ale druhý ho zahriakol: ‚Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si odsúdený na to isté? Lenže my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé.‘ Potom povedal: ‚Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.‘“³

Hoci boli obaja zločinci v rovnakej situácii, jeden z nich zúril a zatrpkol, kým tomu druhému poskytla útechu viera a spravodlivosť. Ježiš zareagoval ešte iným spôsobom: „Otče, odpusť im [Rimanom a Židom], lebo nevedia, čo robia.“⁴ Jeden z mužov teda útechu odmietol, druhý ju prijal a tretí ju poskytoval.

Aj my môžeme na bolesť zareagovať jedným z týchto troch spôsobov; závisí od toho, čo máme vpísané v srdci. Ak veríme tomu, čomu veril Ježiš, budeme reagovať ako on. My však obyčajne veríme tomu, že ľudia, ktorí nám (opakovane) ubližujú, to robia *vedome*. Naše srdcia sa, podobne ako prvý zločinec, búria proti nespravodlivosti, ale nedostáva sa im útechy. Takýto pohľad na svet nám plní myseľ trpkými a zúrivými myš-

² 1 Jn 4, 18.

³ Lk 23, 39 – 42; text v zátvorkách pridaný autorom.

⁴ Lk 23, 34; text v zátvorkách pridaný autorom.

lienkami. Potrebujeme zmeniť uhol pohľadu. Ak v danej situácii uvidíme to, čo vidí Ježiš, začneme iných utešovať. „Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“⁵

Ako reagujeme na bolesť a ťažkosť? Šomreme a sme zatrpknutí? Dožadujeme sa útechy alebo ju ponúkame? Ak chceme reagovať tak, ako reagoval Ježiš, potrebujeme zmenu srdca. Jeho dokonalá láska dokáže vyhnúť strach, takže v akýchkoľvek okolnostiach si môžeme zachovať pokoj. Potom dokážeme utešovať iných.

Aj putovanie Izraelitov po púšti ukazuje, že ľudia reagujú na rovnaké okolnosti rôzne. Keď Boh prikázal Mojžišovi vyslať do zaslúbenej zeme dvanástich zvedov, všetci z nich videli tú istú realitu, ale zareagovali na ňu odlišným spôsobom. Veci nevidíme také, aké sú, ale vnímame ich ako odraz nášho vlastného srdca.⁶ Desiati zvedovia sa vrátili zatrpknutí a nahnevani. Uverili, že krajinu nedokážu zaujať, pretože jej obyvatelia sú príliš silní. Zrejme sa cítili oklamani. Celá pospolitosť tak podľahla strachu.

Naopak, Kaleb si bol istý, že si zem dokážu podmaniť. Snažil sa ľud utíšiť, ale desiati zvedovia sa proti nemu postavili a všetkých strhli na svoju stranu.⁷ Ak ste medzi vystrašenými ľuďmi, nečakajte, že prijmú, keď im poviete: „Nebojte sa, všetko bude v poriadku!“ Strach neodíde bez premeny srdca. Desiati zvedovia mali srdcia plné strachu, báli sa obyvateľov zaslúbenej zeme. Kaleb a Jozue nemali strach a verili, že s Božou pomocou dosiahnu dobré výsledky. Rovnaké okolnosti vyvolali v dvoch skupinách ľudí rozdielne emócie.

Tretí príklad sa týka Šaula a Dávida. Oboch ich za kráľov nad Izraelom pomazal Samuel, ale každý z nich reagoval inak, pretože ich srdcia boli rozdielne. Oboch si ich vyvolil Boh a obaja začali dobre. Neskôr Šaul prepadol strachu, ale Dávid sa spoliehal na Pána. Na to, aby sa Šaul cítil v pozícii panovníka sebaisto, využíval ľudí vo svojom okolí alebo ich odstránil. Dávid sa, naopak, usiloval svoj ľud chrániť a byť preň požehnaním. Kým Šaul zahynul v boji, Dávid zomrel pokojne vo svojom dome. Šaulov strach sa prejavil i v tom, že dokonca aj medzi

⁵ Jn 8, 31 – 32.

⁶ Porov. Prís 27, 19.

⁷ Porov. Nm 13, 27 – 33.

príbuznými mal iba málo verných spojencov. Nedokázal ľuďom dôverovať. Dávid však napísal: „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“⁸ Ich prežívanie už ani nemohlo byť odlišnejšie. Prečo? Pretože ich prežívanie nebolo odrazom okolností, ale toho, čomu verili v srdci.

Podobných príkladov by sa našlo ešte oveľa viac. Ježiš mal dvanástich učeníkov; všetci boli povolani, všetci počuli Ježišovo učenie a trávili s ním čas. Všetci boli vyslaní uzdravovať chorých a vyháňať démonov, všetci boli pozvaní na poslednú večeru, všetci zažili umývanie nôh a delili sa o ten istý chlieb. Jedenásti ho nasledovali, jeden ho zradil. Jedenásti prijali na Turíce Ducha Svätého, jeden spáchal samovraždu. Všetci dvanásti boli učeníkmi, ale jeden z nich nedokázal ten dar prijať. Prečo? Jedenásti sa spoliehali na Ježišovu dokonalú lásku, ale ten jeden sa obával, že Ježiš nebude takým Spasiteľom, akého si predstavoval.

Teraz už zrejme chápete, že ak vám chýba pokoj, láska a radosť a túžite po zmene, nedosiahnete ju tým, že sa pokúsite zmeniť okolnosti. Ak totiž do novej situácie vstúpíte s rovnakým nastavením srdca, dočkáte sa rovnakého výsledku. Prečo hľadáme novú prácu, nový dom, nové priateľstvá či výhru v lotérii, a predsa sa nedokážeme zbaviť nespokojnosti? Prečo si myslíme, že nikdy nebudeme ako naši rodičia, ale po rokoch zisťujeme, že sa správame rovnako ako oni? Preto, lebo zásadné životné pravidlá sa nám do srdca vpisujú do siedmeho roku života. Mnohé sme prevzali od rodičov. Kamkoľvek by sme šli, naše srdcia zostanú rovnaké, kým sa nezmenia pravidlá zapísané v nich. Aké sú to vlastne pravidlá a ako ich zmeniť? Na to odpovieme v nasledujúcej kapitole.

⁸ Ž 23, 4.

APLIKÁCIA

Prečítajte si Prvú knihu Samuelovu 24, 2 – 7. Dávid mal v jaskyni príležitosť zmeniť svoje okolnosti. Predstavte si seba v tejto situácii. Kto ste? Čo si myslíte? Ako reagujete na vzniknutú situáciu?

Niekoľkokrát si pomaly prečítajte Evanjelium podľa Lukáša 1, 8 – 20 a následne verše 26 až 38. Zachariáš aj Mária sa stretli s anjelom Gabrielom, ktorý im zvestoval tú istú správu. Porovnajte ich rozdielne reakcie a emócie. Čo mal v srdci Zachariáš a čo Mária?

Spomínate si na situáciu, keď ste sa nejaký problém pokúsili riešiť zmenou okolností? Zažili ste situáciu, na ktorú ste mali diametrálne odlišný pohľad ako niekto iný? V čom sa líšilo to, čomu ste verili vy a čomu veril ten druhý? Veríte niečomu, čomu Ježiš neverí?

PRAVIDLÁ VPÍSANÉ V SRDCI

Robert de Hoxar

*„Dobrý človek vynáša z dobrého pokladu svojho srdca dobro a zlý človek
zo zlého vynáša zlo. Veď z plnosti srdca hovoria jeho ústa.“*

(Lk 6, 45)

„Dajte mi chlapca do siedmich rokov a ja vám vrátim muža.“

(sv. Ignác z Loyoly)

V detstve som sa bál svojho otca. Len čo vošiel do izby, hľadal som z nej cestu von. Bol prchký a často sa búrlivo hádal s mojou matkou. Spomínam si, že raz mi rozbil rádio a vyhodil komiksy. Stolovanie bolo obzvlášť náročné. Otca rozčuľovalo takmer všetko, čo som robil. Po večeri dospeli fajčili. Mne bolo z cigaretového dymu zle, preto som sa snažil najesť sa čo najrýchlejšie. Vždy som dojedol prvý, aby som mohol odísť od stola. Všetko som otcovi už odpustil. Chápem, že mal ťažký život. Dodnes však jem veľmi rýchlo, a ak v miestnosti panuje napätá atmosféra, mám chuť z nej utiecť. Niektoré veci, ktoré som si zapísal do srdca ako dieťa, dodnes ovplyvňujú môj život.

Robert de Hoxar

Všetky ľudské bytosti majú oprávnené potreby, ktoré treba naplniť, aby preživali pokoj. S týmito potrebami sa rodíme a odnášame si ich do hrobu. Od Otca potrebujeme, aby nás chránil, staral sa o nás a dal nám poznať, kým sme. Od Ducha Svätého potrebujeme útechu a múdrosť a od Ježiša blízke priateľstvo. Kým si nevypestujeme dobrý vzťah s Bohom, budeme hľadať naplnenie svojich potrieb u ľudí. V detstve sa obraciame na rodičov a súrodencov. Keď od nich nedostaneme to, čo potrebujeme, snažíme sa pozmeniť svoje správanie tak, aby nám v budúcnosti vyhovelí iní ľudia. Deje sa to tak, že si do srdca vpisujeme nové pravidlá.

Cieľom väčšiny našich pravidiel je vyhnúť sa bolesti. Ak sa správame podľa svojich pravidiel, máme zo seba dobrý pocit, ale v skutočnosti sa nemôžeme spoliehať na vlastnú spravodlivosť. Správne konáme iba vtedy, keď sa naše pravidlá zhodujú s Otcovými. A cieľom jeho pravidiel je šíriť lásku. „Človeku sa môže zdať, že každá jeho cesta správna je, lenže srdcia posudzuje Pán.“⁹ Ak súhlasím s tým, že niečo urobím, môžu ma k tomu viesť dve úplne rozdielne pohnútky. Ak ma o niečo požiada milovaná osoba, ochotne to urobím. Láska totiž hovorí: „Ak je to dôležité pre teba, je to dôležité aj pre mňa.“ Niekedy vyhovieme neodbytnej prosbe iba preto, aby sme mali pokoj. Láska a túžba mať pokojný život môžu na prvý pohľad vyzeráť rovnako; prvá pohnútkou však buduje vzťah, druhá vytvára odstup.

Vo všeobecnosti povedané, pravidlá, ktoré si v detstve vpisujeme do srdca, sú motivované strachom alebo láskou. Väčšina z nich patrí práve do prvej skupiny. Keď sa nám stane niečo zlé, želáme si, aby sa to už nikdy nezopakovalo, a tak si vytvoríme pravidlo: „Tejto osobe už nikdy nedôveruj.“ Alebo: „Na tohto človeka sa môžeš vždy spoľahnúť.“ Prípadne: „Nikdy nepríď nikam neskoro. Nikdy nezabudni zdvorilo poprosiť a poďakovať.“ Tieto pravidlá si možno predstaviť ako nevyslovené sľuby. Naša reakcia na akúkoľvek životnú situáciu závisí od pohnútok srdca. Ak sa budem držať pravidiel, ktoré som si vytvoril, aby som sa chránil, pokúsím sa situáciu kontrolovať alebo ju odvrátiť. Naopak, ak budem nasledovať Ducha Svätého, budem sa usilovať milovať.

Základné pravidlá vpísané v mojom srdci zneli: „Konaj vždy tak, aby si vyhovel iným.“ A: „Nikdy o nič nežiadať, pretože ľudia ti aj tak ne-

⁹ Prís 21, 2.